

Grigorije Gavranov

POEZIJA

Grigorije Gavranov

Kletve paganske ljubavi

Kome drugom

Da se kunem molitvom da mnem o tebi,
da mi izliha nije poljupce ti slati,
da na mesecu obasjan zracima zemljine,
zavijam na plavičastu svetlost koja ti je dom,
da me osvetnički ožežu ako te ikad hulim,
da me navek smrti ovaj grom.

Da spustim smelu suzu da skonča na mojoj mi rizi,
da ti povedam u sred tme dušino mi hotenje,
jestastva mi moga u ovom lirskom zdanju,
dok me bogopisni osećaji prožimaju,
žldeh da ti kondake spevam,
povinan ja nisam znajuć da sam sad u raju.

Devojačka lepoto, noći mi krasivaš,
dane mi vedriš pa dobrodetelj bivam,
uz tebe samo da mi je više života,
jere ljubav tvoja sve može da ih ljubi,
svetu dajem na znanje koliko te volim,
a sebi priznajem da mi od te' trnu zubi.

Aleksandrija

Otključavši veštičina vrata na terasi sa neba
Prelep i pun kao naramk pogleda,
Stajao je njoj u čast Faros.
U glas, kao da seče živote,
Pevao joj je o biserima,
O ogoljenim oblinama dalekih pučina,
Jarkom magnovenju,
Uzavrelom kao gejzir strasti,
Virtuelno slikajući još nenaslikano,
Želji kao nebula dalekoj,
Bože moj, kakve li časti!
Most koji Faros spoji,
Ne beše kolevka ni protokol neki,
Nego li tangom isprepleten zov,
Mnogomilostiv, privržen,
Ovozemaljski svat,
Prosto prstenom i krunom vezan,
Milan, u pričama sročan,
A nevin i beo kao da je brat.
Ne belite mi uspomene moje,
Jer vas nesoh voljom,
Kosmopolitski se izgubih u perlama
Gde joj vrat ljubim
Perčin slatko čupkam,
Milosti nadaleko dajem,
Na sedmo čudo, svetionik života,
Ja bih sad da lupam.
Svetlost njegova da je noćima greje,
Ko sveditelj nad njom da bdi,
I da negda silna energija
Postojna kao hram
Izlesti na istočnik zna,
Ne dajući joj daha
Aleksandriju sazda maštom,
Da mu bude sva.

Epitaf ljubavi i o sebi

Pređa mnom,
Jasan kao novi dan,
Korak koji treba da postane moja platforma,
U jednoj ruci sam držao đerdan,
U drugoj, mesečinom obasjanu brojanicu.
Moja patnja su reči ove,
Jer bolje bih mrmljao u muku svome,
U ćutnji svojoj,
Nego da padam kroz provaliju ovu
Duboku bez dna,
Želeći da je ona upravo planina mog života.
Bez iluzije sa infernom u srcu,
Izmucavam mučnu neizrecivost
Rasvetljenu,
Ovim suncem koje se u prozoru diže,
Radi gole žeđi za istinom,
Bez diktata i korisnosti
A dahom boli
Skačem u vatru koja će da me izgori.
Korak je vreme koje mi je jedina garancija
Da njime bez broja sve greške pobrojim,
Te koračajući neumitno kao sudba
Oblagotvaram vlastite promašaje u tmaci ovog bezdana,
Kako bi sa mnom bez nade padali.
Hudo je što se ne strojih plamenom srca svog
Každo mnogi drugi bi,
Hudo je što hromim nad dušom
Ispuštajući iz ruke taj, mesečinom obasjani dar.
Ovi istočnici vatre što se vinu iz božanskog plama
Konačnica moja behu,
U nekom boljem životu,
U viđenijem vremenu od ovog što jeste,
U kom se obrenusmo
Skoro samonikli a posve retki.

Organska ljubav

Shvatih da se na samrti ljudi sete
Samo onih koje su istinski celog veka voleli.
Jesi li sigurna da je tako?
Da je jako?
Ako je jako pa još stvarno
Onda mi veruj mila moja
Na reči ovoj
Kuju ti dajem
Da bez sumnje u duši budeš
Srcem svojim celu sebe da mi daš
Kako god da bude
Važno je da znaš
Da ovo pusto srce moje
U ovaj čas pa dok ne stane
Bije za te
Onom jačinom koju smo oboje osetili
Tako blizu
A tako deleko.
Kusali smo ono što smo
Pa voleli to što jesmo
Kao lavina podvižao se ljubavi osećaj
Skriveno, isprva
A onda otvoreno
Bez zadržke
Uvedajući se u srca naša
Kao bršljan koji teško odvojiti možeš.
U usrđu smo se jedno drugom sladili
Milovali rečima
Gozbili suzama nemoćnicama
I sve to na onaj način
Na koji mnogi osetiti nikad neće.
Blagosrdna si vazda bila
Mudrica mala
Što se podala
Bez rezerve i imalo straha
Odlučna a krotka
Meka kao svila
Čvrsta kao studenac
Povedala si reči meleme
Žitelju srca svoga

Najprvo lagano izokruga
Učeći o meni kroz reči moje
Kakav sam
Ko sam
Gde idem
Pa si poželela saputnik da mi budeš
Jer si videla da sam dobropesmen
U duši
Više nego u reči
Stećak na putu kao da stojim
Da budem putokaz
Bliskoj saputnici
Koja željaše sa mnom da kroči
Baš ti i niko drugi
Baš tebi i nikom drugom
Da dozvolim
Tim mačijim kandžama
Da se zariju u ovo osobenjačko srce
Pa da u tom bolu istovremeno
Patim i ljubim
Tužim smejući se radostima
Koje mi ti darivaš
Nemoćima koje nam drugi bacaju.
Minuti neće
Jer bol srca se lekovima ne celiva
Okončati neće
Jer kad je duša svesna srdobolje
Ona ne vaskrsava
Već ostaje da goni do poslednjeg daha
Nadajući se
Moleći u sebi
Tu jednu jedinu šansu
Taj jedan jedini put
Da na dlanu
Bez rezerve da ogoljenu ljubav
Organsku a večnu.

Ona

Primetno je sela u *Cafe de Flore*
Došla je da ostane
Činilo se po držanju njenom
Da je pripadala francuskoj buržoaziji
Odevena u crvenu haljinu
Pogledom je birala
U koju tačku će da se zagleda
Jer su joj samo neke
Retke
Odgovarale.
Izbirljive prirode,
Najbolje je želela
Najbolje zaslužila,
Samo je tad
Sa najboljim celinu činila.
Jednim laganim treskom
Levi kažiprst
Stidljivo otrese pepeo,
Miris kafe,
Miris nje,
Miris želje,
“Izvinite!”
Umislen se denuh,
Iz prikrajka
Da rečima ovim
Opišem obronke njenih šuma,
Koje su joj se videle u pogledu,
Najlepšim koji videh.
I ne, nije to bila nikakva Simone
Koju je Sartre do nemila
Bezuspešno u tom kafeu osvajao,
Niti je to bila slučajna prolaznica
Kojoj su dobacujući komplimente
Dokoni udvarači
Dan ulepšavali.
Bila je to ona, ko Miloševa Petrija,
Nesvakidašnja ko ljubav,
Istovremeni osmeh u sreći,
Mistična vatra u grudima,
Oštrog pogleda

Koji dariva samo La Bruja
Anđeo, a guja,
Mekog uvojka koji srce ranjava,
A glasom istu ranu srca celiva.
Simetrično elokventna,
Ponosita,
Glečere bi u trenu,
Usnama topila,
Put i kožu šeširoj je ko skrila,
Dok je oku koje ju je želelo,
Dovoljno pokazala,
Na muku stavila,
Pa kao progovorila:
Ja sam tu,
U najboljem dobu,
Zrela za ubiranje.
Uzmi me sad.
Uzmi me, sad!
Uzmi me da budem,
Da živim,
Da volim,
Da me ima,
Da budem cvet,
Da ne venem,
Da sam zora,
Da ti se na ramenu budim
Da ti osmeh nudim.
Uzmi me, sad!

La Sayone

Niz stepenište astečkog hrama
Ko da je pisao Goethe
Potekla je Aguapanela.
Korakom njenim
Aure je odmicala
Nečujno i posve sama
U noći raspletenih kosa
Poput La Sayone
Rusalski je bila spremna da mre
Za onaj ideal bez obmane
Kome laktovi ne trebaju.
Lišćem odagna maglu
Bodež zari u slepe posmatrače
Te naredi
Da je na njima nose
Dok njene kose
Stepenište milovati stadoše.
Poluzatvorenih očiju
Zabačene glave
Ponosito uz osmeh
Sa modrih visina
Pogled baca na mase pred sobom.
U ruci držeći Iratusa
Poslednjeg živog
Njime
Još ovaj put
Buktinju htede da zapali
I time ga za se osvoji.
Unutar sebe
Kao iz holografske perspektive
Gorele su one vatre
Koje kosmos bruse
Galaksije spajaju
Izbor čine
Ličnost vagabundsku rađaju.
Iza leđa hram ostavljajući
Glavu nije okrenula
Ni tad kad su pali anđeli
Pokušali ucenom
Da medotočje gorčinom preliju

Srce je pelin odbilo
Košulju odenulo
U ruho nit zlaćanu tkati stalo.
Hemingvejski rečeno:
Tim glasom da je samo htela
Srdca je lomiti mogla.
Manje kreolski, više klezemerski
Oko sebe je miris širila
Onaj koji se gleda
Udiše
Instinktivno čuje
Vrteći skoro funky stilom
Korak tanga
Da kolena namerno slabi
I da pred njom ona podrhtavaju
Stepenik niže
Na Plato stiže,
Bez da se seti,
Ili o tome misli,
Spontano kao soprano,
Subliminalnu poruku izabranom je slala.
Oprosti mojim usnama
Što se suzdržati nisu mogle
Spremna za Maroko,
Sangaj ekspresom,
Đavo od žene
Da životni vek ceo
Uđe u svoj hram
Na svoj izvor.

Buđenje

Kako je dobrovati kad zaluđen vratare gaziš,
U odaje čuvane kad koračiš,
Čas zdraviš, čas deliš.
Da kameniš i kulučiš ne bi znati stao,
Brojanički čerečiš,
Čas projiciraš, čas paradiraš.
Da li sebe pitaš:
Koja je tvoja riznica i šta li sadrži?
Ništi, čuduj, nemi
Zviždukom svoje gnezdi,
Kad glasom ne umeš,
Perom zaderi,
Voljom obeleži,
Čijuke ozvaniči,
Na mestu da ti svaka stoji
Založena, ispunjena
Da te zvrkanom kojim nepoistovete.
Ima ih zasmelijanih i previše,
Doterivanih koje iskazuju,
Onih koji nad usijanim željama noćivaju,
Čeknuti kao da žele,
Dok leškiju sve ponositi,
Ne daju ti piti,
Ni živim biti.
Recipročno mrzan, milostiv sam katkad
Da ne znam bolje smejaoh bih se sam sebi,
Bajatan i bojan,
Kratkoročno bezuman
Valjda sam sebi dovoljan
Najmanje svetu nezamenjiv.
Kakav li sam da znam?
Jarko pitak,
Žedno nedostižan,
Židak kao vrag,
Samoneodmazdiv,
Miholjski nedečekiv,
Za uzdah tesan,
I studan i mitološki bezobrazan,
Goleme ćudi,
Kakav god da sam
Vreme je da se budi.

Čudo

Neartikulisano kao na audiciji zbivanja
Dokrao sam se na ivičnjak,
Sa Bizmarka sam gledao brodolomlja koja i ranije videh
Pitajući se samo kako tako uspešno mogu
Na licitaciji živote da važu kao lihvom da se bave.
Pesma sigurno nije taj kamenčić što se niz potok kotrlja
Već je to jedan dugi instrumental,
Adagio sa dopuštenim nastavkom, čini mi se.
Ne bi mi verovali ni slični slučajevi
Da im se obratim u meditacijama za pravdom,
Jer osobine bez određenog smisla
Napasno se kolebaju kao da sobom nose siročad,
Koju za života ostavljaju oni koji u mladosti čine greške.
Briga koja se stara kao jutarnja rumen,
U srži me oslobađa tog siromaštva
Jer osobinu neodređenog svojom utehom gladim
Paradoksalno zorom tonući u beskonačan san
Koji bi me nosio kao Halejeva kometa,
Maštam o uravnoteženosti kao da sam slep,
- I njen rep.
Iznenada kao grom
Nađoh se na sudu,
Trebalo da postanem ili heroj ili bog,
Bez da vaskrsnem u čudu.

Salute

Salute!

Dozvoli mi da se zahvalim na opstojateljstvu
da mi budeš uvod bez prestanka,
da te osetim svakodnevno kao misao,
blaženu svest, krotku želju nikad naviku.

Najpotajenije me shvati kao slobodu našeg sveta,
te ako imaš potrebu ustavotvori celinu i njome kreni.

Hoćeš me jer ti se dajem,
uzmi me jer me nema mnogo.

Mene je ko od iskona oplemenjenog a sveprisutnog u tebi,
kad si sama i kad ti je potrebna energija,
kad ne znaš šta bi i kojim putem bi da kreneš,
a ti ono, pronađi me u mraku da ti luča budem.

Dozvoliću ti da me epistemološki kusneš,
ako ti je od volje,

da ogledaš temelje, opipavaš stube.

Da bacaš lavandu čini na koje mirišem
pa da te go do pasa u bazenu ljubavi čekam,
mислеći da ćeš doći bliže kukove da mi diraš.

Neka mi ljubav otkriva epitom žene
koja bi radoznalim okom zavirila u me
ne bi li sebe pronašla.

Blagopotrebo moja, postojna a medna,
postani manifestacija apsolutna poput nje,
da tobom bivam ko interval zabavan
nepredvidiv a zreo, smrtan ko istina.

Vreme s tobom je festival svih proslava,
uzdam se ko nikad pre,
nit' se dvojim, nit' slutim,

no metamorfozom onog što ljubovlju zovem
plettem, kujem, povazda delam, ponajviše snujem.

Ako li ti se nađu misli u kojima bih ja tema bio,
utešen ću pristati sladnja da sam,
oštroumno da ti smeh bivam,
a krotko da te mladom činim.

Nepremostivo za te premostivam,
svaku tvoju reč jevanđeljem smatram,
ničim dugo do volenjem ja sad baratam.

Diotima

U planini akvarelnih boja, zavejanoj snegom
Strmoj, svetoj, kao mojoj,
Diotima jedna živi,
Vriskom smelim, hukom dugim,
Razborito vije zovom ljupkim.
Mesto beše kao vučje
Tamo gde je gnezdo splela,
Mesec se digao, ćutljivo i mučje
O živote, kao vortex me je htela.
Vredno, radoznalo, logičnog duha
Ne znadoh u nedru duše ove
Da postoji rascvetala kao ljubav
Želja da prolećem s planine potrči
Da je moja, da je njena,
Plavom kosom kao nebom ovijena,
Tako beše, kao da je san,
Blažena a skočna
Pod kestenom i na njemu,
Prismotrivam je rado dok grguta,
To je anđeo moga sveta
Negovanu kao ružik beli koji stalno cveta.
Da li beše polza tad u planini,
Polza il' istinoljublje
Da je suđeno, više milo,
Više milo, tako bilo.
Zato predvečerjem na zvezdanom nebu
U celoj tajni ove vasionie
Za mene zvezdi samo jedna,
Ko od svile meka,
Na krv miriše,
Željna novog boja
Diotima moja.
Njene atavističke manire
Zavoleh oduvek
Pa zanavek
Da je rukom hranim,
Mesečinom milujem,
Otvorenih oka s njom sad da snujem.

Crvene cipelice

Ugledah, simultano i obuzet srećom,
Otelotvorenje sna, strasti i ljubavi,
Dozvolivši im da razbukte naslage uskladištenih
Uspomena i naslada,
Koje u sebi, od kada je znam, gomilah.
Istovremeno od nesnosne sladostrasti i želje
Da budem njen Protej, njen najprvi, najjedini,
Zamračiše mi zlosti, oivičenom mrklinom vid.
Od rečitosti i ljubavi postade mucavost i nesigurnost,
Od jasnosti volenja izatkani spleti okrutnosti,
Od srećnog bića rezonator mračnosti i ljubomore.
Tada nastade gubitak sopstva,
Lišen ostah od bilo koje oduhovljenosti i mere,
Postah neman i usijanje,
Nepromišljena mnogostrukost, nagona zla,
Mehanizam strepnje i osvetoljubivosti.
Gonjen sopstvenim demonom unutrašnjeg neuspeća,
Izgubih u sebi ljubav kakvu sam želeo i sanjao.
Strastvenost i jedinstvo s njom u ljubavi
Kao pahulja obasjana suncem istopi se.
Strah joj postadoh,
Zlo bez metafore,
Nepročišćena i mutna egzistencijalnost nepoverenja i boli,
Od ponosa, prezir,
Od slave, jad,
Od umnog blaga, žaoka reptila,
Od čoveka, smrad.
Želja moja od početka osta nepromenjiva,
Ista,
Ona osta jedina posve čista,
Njen božanstveni osmeh što joj krasi prelepo lice,
Ona i njene crvene cipelice.

Biser

Ležim sad
Čuvstva otovorenog,
Na obali mora gde snovi horizont spajaju,
Prepušten moćnim talasima,
Lica ozarenog,
Kao što stenje svakodnevno svedoči
Silinu kojom šamara ocean,
Tako i ja postojan stojim,
U veri svojoj,
Da mi je pred noge isplivao,
Neočekivano lep biser,
Visokog mora,
Dubokog okeana,
Ravno sa dna,
Gde je bio kovan,
Iz školjke rođen,
Belinom odeven,
Sjajem obliven,
Iz vrtloga dignut,
Kroz košmare nošen,
Plinom isplivan,
Pod noge mi prošen.
Milinom okupan,
Mojom nadom tražen,
Čežnjom dozvan,
Da bude moj,
Da bude mažen.
Na obali sam pronašao odgovor
Od hiljada njih,
Samo njime bi hteo da se kitim.
Krasivajući mi život i stih.

Jagoda

Doneo bih ti sada jednu svežu jagodu,
da mi je iz ruke jedeš,
čistu za tebe ko poštenje,
bez gromoglasnih reči,
neočekivano a željno pažnje.

*

Doneo bih ti sada jednu sveu jagodu,
da ti pogled ukradem
čekajući ga kao iskupljenje,
treptajem kao narkotik
tanane poljupce njome da ti dajem.

*

Doneo bih ti sada jednu svežu jagodu,
sveslasnu kao moja simpatija
što je volenjem zovem.
Uzmi je obmotavajući me srcem svojim
da u njemu iščeznem.

*

Doneo bih ti sada jednu svežu jagodu,
duboko iz guste šume,
da mi ko pagansko luče iz one bajke
s drveta skočiš i raspletenih kosa
osmehom jednim svojiš.

*

Doneo bih ti sada jednu svežu jagodu,
iz sestrinstva njenog,
da ujednačim balans sveta našeg,
pa da njom kao oktavom
kako umem i znam,
tebi ljubav ispevam.

Harlot

Pred kim to stoji nasmejana dama
umešno draga,
ova hetera posve naga,
kao vagabunda osobena,
kada bdim, ona snena.
U očima mezmerična iskra plava,
ko uvojak njen,
raskalašena mizanscena,
dirigentskog temperamenta,
smelo dušu dira,
pogleda me ispod šešira.
Izvolite gospodine,
glasom ko hipnoza,
kravata oko vrata,
čvor da joj vežem ja bi' silom,
suptilnog pogleda,
kvarno mi gudi milom;
Poigraj se ko sa vilom!
Ko mesni lord osetih ga tada,
tog đavola što se u meni budi,
ništa više na sebi nema,
prepušteno predame staše,
stavom sveštenice,
svakog trenu ko da će na kolena pasti,
O, da me demoni ne ištu,
kad pred sobom vidim ovu Qadishtu.
(Ne)htedoh šešir da joj s glave smaknem
učas odleti ko glava francuskog kralja,
griva joj se diže,
na tamjan miriše,
vidik mi pružen ko Mojsiju na Nebu,
ogledavam udubljenje leđno,
izdignuta bedra,
dodirnuh joj prstom kožu meku,
prelazim mirisni vrt, Jordan reku.
Teče krv, u času se toči,
kad je bal da se zna,
solsticij zaustavi trenut ovaj,
nek mi se dadu moćni urezi
silne miline,

hotenje moje neprestano j'.
Prstom ona svojim pokazuje put
odgna učas sve halucinacije,
krotko dimom zbaci vračke,
koža joj blesnu ko opojni zov,
zaslepi me njen alpenglów.

Dve lampe

Sa dve žute lampe
Na megdanu tvrdom kao polni organ
Da se uhvati kengur jedan pravi,
Nikad da se prokune ili zarobi
Već da živi kao priča,
U kojoj crna haljina dočeka,
Ruke ponesošé,
Strast u očima obasja,
Te u beskraj vatreni i sočni
Kao oreolom nošen,
Zarodi sudbinu novu,
Pred fontanom gde simfonijski orkestar
Svoju vunu prede.
Kakvi su to životni razmaci
Što se niotkud domaknu,
Pa se jutrom u kriocu bude?
Kakve su to nevidljive žice,
Koje drže ove živote,
Što kroz oči naše gledamo?
Zašto se rapsodije jave
U jeku života ne jave,
Kada ih od detinjstva želimo?
Nego vrlo skromno,
Kao ozebło dete,
Toplotu traže
U domu srca svog.
Uh!
Biće da se kao u životinjskom carstvu,
Po mirisu prepoznajemo
Jer vetar nosi sve vibracije,
Od rodnog kraja,
Preko globalja i grešaka,

Sve kombinacije,
Mostova nama nevidljivim i neznanim,
Šinama nekim koje vijugaju
Poput glasa maznog
Koji me osvoji i pred kojim kleknuh!

Kose sede

Kako li je život nepredvidiva faza
Što za čas nekim drugim putem kroči,
Kako se ideja jutrom rodi, tako obdan stasa
A do večeri ove krasne
Što predamnom sada stoji
Posta otelotvorenje jer dva tela ona spoji.

Te misli kolarice, uvreženice
Što kosu gledaju pa okom miluju pletenice,
Male rukom pletene kike,
Kao rudokopi blago iznedravaju,
Jer osmehe pod njima kriju
Pa kao najljepše kanuće
Žare kad kapnu na srce moje
Koje nešto mrmlja,
Šta li ga mori?
Ili samo žubori?

Spisateljice priča i života,
Ti što me u slasti bacaš na muku,
Što iz mene nektar očima izvlačiš,
Srknj ga kako najbolje znaš
Da ne omlači,
Nego da niz grlo tvoje vreo teče
Kao život pun energije koji ti se daje
Vrteži kolovrat i pređu na njemu
Kao Cvilidreta kada zlato prede,
Zatvori oči, zabaci glavu,
Prstima prođi kroz kose ove sede.

Da je meni!

Oh, kako sada mnim kao da Krmčiju pišem,
Bilo bije, plava odora sveslovena,
Blagovanje moje li je
Kao u svenočesnika bez pomena.
Bodrost koju nazire ispod stakla,
Vertikala njena dobrotvorjem njiše,
Ugledana, odmerena, uživana,
Strma stena nepopena.
Blagoličjem Sopstva usnama peva,
On je mužstvom streli,
Kako mu se ište,
Usrđem i čistotom želi da je pleni,
Sladoslasćem svim koje ima da je ceni,
Hvalenoslovi je okom, prosto svoji,
Umešno joj iz tiha uzdahe broji.
Blaži rečju, mili smehom,
Ženskinja jedna uprepodobljena,
Bogatim se mirisom kao grehom,
Ozarim svenebeskim dahom,
Svemudrijem se važnim kao srčan neko,
Bogotkana oblikom svojim koji pleni,
Da(j) je meni, da je meni!

Opet

Nemoća je moja u bezočstvu bestelesja
Što misli bez premca nakaradi,
One što se dvoje pa se lome,
A onda,
Veštjem svojim očas redom ispovedi.
Glasnik misli sam!
Ukorenjen u uvaženje svoje,
Kao blagopotreba koja u sunce
Iz gustog sena viri,
Razgovetno krasnorečje osećanja svojih,
Želim da joj postojano dajem,
Blaženje,
Svu strast sa krune što kanu
Po njoj kao dažd po vrleti,
I sve poštanje koje oberem sa srca,
Kroz vrućicu volenja
Emocijom kao kropilom, sad bosiljam.
Besovski sam jedan što na čeonik padoh,
A ja htedah kao puzavac
Sav usrdan da se po osećanjima verem
Te da mi to za života deonost bude,
Da ne osetim stude,
Da se ne uznosim,
Nego da se sav razuzdan
Silnom srećom sladim.
Žedan sam bio, žedan i željan
Kao govornik reči,
Da joj šivam vlasenicu koju će da odene,
Da aveti od nje odagnam
I sve stare vešti voždenjem svojim obeshrabrim,
Pa da se prene
Oduhovljena, ostrašćena, osećajna
Sa glavom na uzglavlju
A uzglavlje da je duša moja.
Uzdržljivac ne umem da budem,
Nit' da nadevam, nit' da mutim,
Kad' sam žedan, pijem,
Kad' sam gladan, jedem,
Kad' volim, ljubim.
Ne gordim se već je u oči gledam,
To je moj usud, moja sudba,

A ako ne može pogled da uzvrati
Neka skloni gled,
Skupi smelost, pa proba opet.

Dolazak

Došao sam da iz mene iznikne i zasja
Sve ono što je moglo da bude
Nekada davno za badava,
Pa kao u nekom vozroždenju
Da na ovom svetu, na trenutak,
U blagodeti bitka snivam i uživam.
Došao sam hotimično kao volitelj
Bez jauka i pretnji
Kao da sam voskonošac sav okrilačen
I uzobražden, sav ušančen
Ali i otvoren da me sve vražde mimoiđu,
Da upravdom svojom nove pravce tvorim.
Došao sam ni sam ne znam pravo zašto
Iako vam o toj vraški govorim
Kao neka prokaza koja nije sa ovoga sveta
Već vazda kao drznik se kanim
Da ostanem dostojanstven i milosrdan,
Pa da u miru i te dane pobrojim.
Želeo sam da sva t'ma koju večno u sebi mučih
Izlesti iz mene kao umeće krene,
Gnati je iz sebe stadoh,
Gnati bez dvedušja, bez demona
Iz domena u domen, pobedilački
Kao delija milopojan
Pa da dugoživotim
Kao urođenik u svojoj oazi
Ili dostojanstvenik iz sopstvenja
Koji droždanu žitja svojih bistri
Nadahnućem i dušopomazanjem.
Uklapam se lako,
Proizvodim se teško!
'Edva da sam prihvatio suštastvo,
To jestestvo svoje,
Sada kao jednik gorim u groznici
Da žrvnjem meljem sve što mleti treba,
Kako bih oblikovao kao sevastokrator

Život svoj bez lakomosti,
Bez zlosmrađa i zavide,
Odeljci dobrote tvorevina sazdana
Ostaše da se njima bavim
Izvesno, do u život kasno.

Sloboda

Izžati svu nečist iz sebe stadoh
Vejavicom osmeha da ne gnim
Da ne izda'ne u meni,
Topot strasti,
Kao kada jesen mrzne pred zimu
I kada sahne sva toplota.
Čistota koju tražim u meni se čedi,
Pa iz kušnje, iz dušinog gliba, od iskona,
Ispoveđem kao brižnjom iznemoćam,
Svu živost zala što me slabe,
Da smrtim istinjenjem
Pa da ne bežim od sebe,
Kao begunac od čistja,
Nego da se čistijem ne begunčim.
Kadioni osećaj koji prožima bitak ceo,
Bez kamenosrdečja i robusnih dveri,
Ne zatvara se kao nekada,
Vec mitru na glavi držim,
Bez brave i klatna,
Pa se kolenopoklonim pred vremenom,
Kao kormilar na brodu,
Tražeći ništa drugo do životnu slobodu.

Pomirenje

Htedoh da se krvosmelim u ovoj noći punoj mesečine
Trnovitim putem koji ne nose senice
Gde je moja gubernija izvan granica i okova
U kojoj nema legija ni laskosrđa,
Nestalnosti ni lakote,
U kojoj je plug moja volja
A apostol želja za srećom
Bez lakomanja i pristrasnosti,
Voleo bih samo da oskudevam tugom
Te da zaorem njenom brazdom
Da joj bič budem
Onako prepuštenoj bez dvoličenja
Kao lovina pred kurjakom,
I onda, odan svojim strastima,
A radan po prirodi
Na lehi grehova, ljubostrastven se kanim,
Da plodim životnim armom
Adžuvane da odagnam tajnom reči,
Pa kao mag da se gozbim
Dok slepica, matera i devojka
Tajanstvenom rukom biva pomazana,
Da ne zna šta ju je snašlo,
Tu negde daleko od očiju u metohu mome,
Gde maštam da je prinudim na usud
Pa je milim blaženim milokrvljem
Kao mirnik između dva sveta
Onog koji u nama strast budi,
I onog u kojem milostivi živimo.

Snivanje

U mnogodomišljenju svome većma sam snio,
Najviše jutrom kada se sunce budi,
Umnoženju misli mojih blago i zapleteno,
Kao da sam krio,
Spomen taj koji me danom ludi.

Taj žagor vazdastrastiv u meni studii,
Mogutstvom mi urezuje talase nemira,
Što pučinu nose,
Ugodnicom svojom u dušu dira,
Um mi međi, a davnost budi.

Mošt u meni život račva, mnome kola,
Celj je moja duboka kao bačva,
Gramženjem čudotvorja smetenje goni,
Dajte mi miro u najam
Da skinem ovu odeždu bola.

Prgavost sam kleo,
Kao putninu koju sobom nose na onaj svet,
Nisam uspeti smeo,
Svetini ovoj da obznanim svoju klet,
Ni apelom kao kakav glavar,
Ni nagovorom kao kakav mag,
Da krljušt svoju ogolim posve nag?
Pa da svetlim kao nebeska tajna
Neiskušen a beskonačan,
U snu svome jedino prav, jedino tačan.

Ostatak na: <https://www.kobo.com/ww/en/ebook/kletve-paganske-ljubavi>

Kao I na: <https://brutalpoetry.blogspot.com/>

10.5.2019.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>